

Tacksägelsedagen 2020 - Årg 3

Bidrag från Per-Olof Olsson

{biblink} Luk 19:37-40 {/biblink} Lovsång står det som rubrik idag. Kan kännas som krävande. Men Jesu lärjungar tackar och sjunger till Guds ära för allt dom sett hos Jesus. Att lova Gud betyder att man tackar och berömmar honom för allt han gjort och gör och kommer att göra och för allt som han är. Man är så innerligt glad åt att han är närvarande i livets alla situationer att man inte kan hålla inne med det. Det grekiska ordet för tillbedjan kan ha betydelsen "komma emot någon för att kyssa". En del viskar, en del talar, andra sjunger med ord, många ord, andra upprepar samma ord om och om igen, en del slår på trummor, stöter i basuner och trumpeter, med strängmusik, körsång. Kung David i bibeln började dansa. Så det var inte bara huvudet lovsjäng, inta bara munnen, inte bara hjärtat utan hela kroppen var med. Denna kropp som är den helige Andes tempel, med dess känslor, skapade av Gud, att bejakas, och användas i Guds tjänst. En del lovsjunger med att ge andra gåvor, särskilt till dem som inget har, andra skapar konstverk, andra är kanske helt förstummade inför allt, som de ser Gud göra så att de inte kan få fram något annat än en suck. Andra gråter av lycka och glädje. "Han är på tronen i dag. Han har segrat och regerar i evighet." Med alla änglar och helgon skall vi sjunga en dag inför Guds tron. Men börjar här. Är sången äkta, sjunger vi inte för varandra, vare sig för att framhäva oss själva eller imponera med vackra röster, stämmor eller andra begåvningar. Tillbedjan sker inför Herren. Om vi kunde frigöra oss mer från jantelagen och jämförelselustan som styr oss, så skulle vi kanske bli frimodigare i tillbedjan. Gud älskar att höra din röst, din stämma och han längtar efter att du sträcker dina armar mot honom. Som vår himmelske Far älskar han oss gränslöst och utifrån vår relation som barn till honom jublar vi, klagar eller gråter vi inför honom. Jesus säger till oss att gå in i vår kammare. Självt drog han sig ofta tillbaka i öknen, i ensamhet och stillhet. Stillhet och tystnad är viktiga delar av vårt andliga liv. Där lär vi oss umgås hjärta till hjärta med Gud. Där finns ingen människa som ser, stötar, bedömer. Så kan man upptäcka att inför Gud är man fullständigt fri. När Gud uppmanar dig att jubla och sjunga behöver vi inte berätta för oss om ifall det klingar lite falskt eller kroppen rör sig i otakt. Jesus har gett sitt liv för dig, för att rädda din kropp och själ. Prisa honom därför med det du har. Lovsång är alltså mycket olika. Den har en sak gemensam. Den föds ur en människas eller ängels innersta som ett svar på allt det som Gud gör och är. Det blir inte lovsång bara för att man sjunger härliga sånger om Gud, även om det knottar sig på armarna. Lovsång blir det när jag vänder mig till Gud och uttrycker glädjen över honom. Det börjar med det som heter omvändelse. Gud är en helig och nitälskande Gud och vi kan inte komma inför honom om vi inte först vänder oss bort ifrån och bryter med det som skiljer oss från honom. Profeten Jesaja föll ner som död när han kom inför Gud och hörde den himmelska lovsången. Guds härlighet mötte honom. Det slog honom att han hade orena läppar och Gud var tvungen att rena honom för att han skulle kunna överleva inför honom. Vi är ett tempel för den helige Ande. Om tillbedjan skall bli äkta och hel så måste Gud få rena mitt liv. Det är när jag inte vill bryta med synden och låta Gud ta hand om den, som den hindrar mig att tillbedja i ande och sanning. "På grund av Jesu blod har vi fått frimodighet till att gå ända in i det allra heligaste." sjunger vi och det är där i tacksamhet och glädje över Jesus seger över synden som lovsången börjar. Som vi hörde i evangeliet i dag så sjöng Jesu lärjungar lovsång till Gud och tackade honom för allt som Jesus hade gjort. De hade fått se så mycket av hans underbara gärningar. När änglarna kom till herdarna på julnatten, sjöng de om frid på jorden. Nu sjöng lärjungarna om frid i himmelen, i Guds osynliga värld. Detta hände strax före Jesu död på korset. När han dog skapade han friden i himmelen mellan Gud och människan, och genom det kunde det bli frid på jorden. För den som fått frid med Gud får också frid från Gud. Fariseer och Skriftlärda hade det svårt med denna lovsång. Och de var konstigt för de var mycket noga med lovsången. De sjöng lovsång regelbundet varje dag. Men de trodde inte på Jesus, och försökte stoppa lovsången. "Dom gör ju honom till Gud," tänkte de. Kanske dessa fariseer också såg sin egen njugghet och bekvämlighet och skämdes innerst inne. För alla hade ju förstått att Jesus gjorde under och på något sätt försökte man att de som var i Jesu närhet kände sig älskade och värdefulla. Jesu fiender blev oroliga. Skall han upphöjas? Ja men vi då? Hela världen springer ju efter honom. När lovsånger till Jesus eller Gud ringer i den Ondes öron eller i Guds motståndares öron så vet de en sak: Vi håller på att förlora. Människor glömmor sig själva, självskheten, synder förlorar sin kraft, eller den Ondes förvirringar. Stoppa dom att lovsjunga dig. Sa de skriftlärde och fariseerna. Och Jesus säger de berömda orden: Om dessa tigger så kommer stenarna att ropa. Alltså livlösa föremål. Det som är dött och stelt och inget värt. De skall börja tala om Gud och hans väldiga gärningar. I Bibeln sångbok sägs det att dagarna och universum talar om Gud. Bergen jublar, floder och bäckar klappar i händerna, och havet brusar till Guds ära, marken gläder sig, skogens träd jublar. boskap och insekter, fåglar och fält, allt prisar och lovsjunger Gud.

Det finns alltså inget som kan stoppa lovsången. Om människor vägrar se vad Gud gör, eller inte bryr sig om det då kommer andra eller annat att ta vid.

Denna dag tog Jesus emot hyllningarna. Annars kommer vi ihåg att han alltid stoppade folk som ville göra honom till kung eller Messias. Men nu fick de det. Stenarna höll tyst denna dag därför att skaran gjorde det istället. Ändå måste vi anta att de som lovsjäng hade sina prövningar precis som vi ha våra. En del hade nära släktingar som var sjuka, andra oroade sig för barn och vänner. Ändå lovsjäng alla Gud. De kom ihåg allt vad Jesus gjort, alla storverk, under, en del tänkte kanske på att han uppväckte Lazarus. Och mycket, mycket annat. Man hade orsaker att prisa och tacka Gud.

Är någon glad skall han sjunga lovsång står det. Och är man glad så är det naturligtvis lättare att göra det. När man ser hur Gud är med. Vad han gör osv. Men det märkliga är att de finaste och mäktigaste lovsångerna har kommit till i den djupaste nöd och förtvivlan. När det inte finns något hopp längre. När Jesus och hans lärjungar skulle lämna nattvardsalen och mörkret sänkte sig över dem. Getsemane, korset och döden väntade. Vad sjunger de då: Jo om att Herren är med dem. Att han räddar dem. Att hans nåd varar i evighet. De visste att Gud hade allt i sin hand. Hur det än var just nu. De sökte Guds ansikte. Gladde sig över att inte vara övergivna. När Jesu lärjungar senare satt i fångelse och visste inte om de skulle bli halshuggna eller ej. Då sjöng de lovsång, och vilade i Guds händer. Några vänner skrev en text och melodi till en fantastisk lovsång till Gud. "Som en örn svävar över sin ungar" när de satt och vakade över sitt dödssjuka barn. De visste genom Guds Ande och Guds löfte att de vilade i hans händer. Inget sker där inte han är med. Och för den som älskar Gud samverkar allt till det bästa. När en pastor från Rwanda skulle möta sina bödlar under utrotningskriget, så berättas det att han gick mot dem sjungande med full hals en lovsång till

Gud, som om han var ute och gick på en glädjepromenad. Ingen, inte en bödlarna gick oberörda därifrån. Han liv vilade i Guds händer. Därför vänner. Skulle vi också sträcka våra händer till vår Herre och Frälsare Jesus Kristus. Med tacksägelse och glädje. att få se mer av hans gärningar. Och bön om att se det som redan är. Och lovsjunga honom med det vi är och har. Över stort och smått. Över väldiga gärningar likaväl över det lilla vardagliga. Vädret. Maten. Ett lyckat köp. En räkning som kunde betalas osv … … … (Tänk vilket brus det skulle bli både i hemmen och i kyrkan. Vilket brus det skulle bli. Vad annorlunda allt skulle kunna vara. Om vi lyfter upp våra ögon, om inte endast upp till bergen men också öppnar dem och börjar se på varandra som Herren ser. Och på tingen som vi har runt omkring oss.)